

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castelló i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

ERA IMPOSSIBLE QUE EL
PSC S'ANÉS
ESFILAGARSANT COM ARA

Josep-Lluís
Carod-Rovira

Polític i escriptor

Era impossible, segur

Era impossible, segur, que la legió estrangera francesa i les forces aerotransportades fossin derrotades i humiliades d'una manera sorprenent, inqüestionable, per unes tropes guerrilleres comandades per un revolucionari com Vo Nguyen Giap, amb el suport de la població, a Dien Bien Phu, el 1954. Era impossible, segur, que l'imperi francès, estès pels cinc continents, comencés a desmembrar-se. Era impossible, segur, que Algèria, part integrant i irrenunciable de la nació francesa, aconseguís la independència, el 1962, després d'una guerra terrible. Era impossible, segur, que el Vietnam que s'havia imposat a França fes el mateix amb l'exèrcit més poderós del món, el nord-americà, unificat el país i en proclamés la independència. Era impossible, segur, que les fronteres europees establertes a la conferència de Ialta, després de la Segona Guerra Mundial, fossin modificades i els països comunistes deixessin de ser-ho, començant per Rússia. Era impossible, segur, que el mur de Berlín s'enderroqués, enmig d'un entusiasme popular a banda i banda. Era impossible, segur, que l'Alemanya de l'Est passés a formar part de la UE, directament, sense cap requisit, en un procés mai no previst per ningú. Era impossible, segur, que la potentíssima URSS esclatés pels aires i caigués com una teringa de fitxes de dòmino. Era impossible, segur, que Estònia, Letònia i Lituània es convertissin en estats independents. I que Iugoslà-

via desaparegués del mapa dels estats vius per donar pas a diferents estats nacionals. Era impossible, segur, que Macedònia fos independent, i que ho fossin Kosovo i Montenegro.

ERA IMPOSSIBLE, SEGUR, QUE Mandela fos alliberat a la pàtria de l'apartheid, després de dècades de presó, i que n'esdevingués president. Era impossible, segur, que el país del Kukuklan tingués un president negre, com Obama. Era impossible, segur, que en una societat tradicionalment amb tants prejudicis homòfobs com Espanya, els matrimonis entre parelles del mateix sexe fossin legals i assumits amb normalitat. Era impossible, segur, que el rei d'Espanya i la seva família, objecte de vassallatge acrític, sobreprotecció legal i impunitat mediàtica, acabessin amb la pèrdua de simpatia popular i suport social i fossin, en canvi, víctimes de befa descarnada, crítica desacomplexada i ridiculització permanent. Era impossible, segur, que a Ro-

Era impossible, segur, que Catalunya fos independent. Però no es pot mantenir l'aigua, per sempre, dins un cistell de vímet

ma hi hagués un papa no europeu i no carca, sinó senzill i humà, que, a més, no visqués al Vaticà, sinó en una residència a Roma. Era impossible, segur, que certes capçaleres passessin a tenir, també, una edició en llengua catalana del diari. Era impossible, segur, que els hereus ideològics del franquisme, farcits de corrupció pertot arreu, fossin el primer partit a Espanya, a les Balears i al País Valencià.

ERA IMPOSSIBLE, SEGUR, QUE l'home arribés a la lluna i en tornés sa i estalvi. Era impossible, segur, poder parlar per un telèfon que no fos fix, enviar-hi missatges de text i fer-hi videoconferències i, tot plegat, de franc. Era impossible, segur, veure un escrit en una llengua i, a l'instant, obtenir-ne la traducció automàtica a una altra, de casa estant, asseguts davant la pantalla de l'ordinador. Era impossible, segur, de doblar l'esperança de vida a la majoria de països, en menys d'un segle. Era impossible, segur, que malalties i problemes de salut que apareixien com a insalvables avui siguin guaribles i controlables. Era impossible, segur, que els atletes, any rere any, anessin batent tota mena de rècords fins a límits que semblaven inabastables per l'espècie humana. Era impossible, segur, que el PSC, un dels dos pilars del sistema de partits, s'anés esfilagarsant tant com ara. Era impossible, segur, que Catalunya fos independent. Però no es pot mantenir l'aigua, per sempre, dins un cistell de vímet.

La columna

Matthew
Tree

Diego, l'anglès

A mitjan desembre de l'any passat, tot fent la volta de l'estany de Banyoles, vaig decidir fer una pausa en un lloc amb gespa (on hi ha una escaleta metàl·lica que baixa a l'aigua, per a qui s'hi vulgui banyar). Estava tan tranquil, mirant com els ànecs feien les seves coses *aneguesques*, quan de cop hi va irrompre una colla d'anglesos, homes i dones, xerrant en el meu idioma nadiu que, de vegades, no em ve gens de gust de sentir en segons quins moments. Desentona, *cony*. Al cap de poc, un d'ells es va separar del grup, es va treure la roba fins que només en quedava un banyador, va agafar les baranes de l'escaleta, hi va fer la vertical i va entrar –i a poc a poc i cap per avall– a l'aigua gèlida

Diego Ruiz! El malagueny que es va convertir en un independentista (català) a principis del segle XX

de l'estany. Bocabadat, li vaig preguntar d'on era. Era anglès, deia, "però el meu avi era d'aquí i era un filòsof bastant conegut. Es deia Diego Ruiz". Diego Ruiz! El malagueny que es va convertir en un independentista (català) a principis del segle XX; que va col·laborar amb *Papitu* i l'*Esquella de la Torratxa*; que va ser un fervent admirador del modernisme (català); que va escriure *Contes de glòria i de l'infern* i *Misatge a Macià*; que va ser director del manicomi de Salt i amic de tota la vida del Prudenci Bertrana, que el va fer protagonista del seu llibre extraordinari *Jo! Memòries d'un metge filòsof*, en què l'autor ens hi ofereix una descripció física precisa del personatge: "Duia el cabell llarg i partit en clenxa sobre el front... les celles eren dos arcs perfectes..." Segons aquesta descripció, el nét anglès de Ruiz –que també es diu Diego– és clavat a l'andalús catalanista d'antany. Si també s'hi assembla pel que fa a les opinions polítiques, no en tinc ni idea. Això és cosa seva. Dit això, caldria tenir en compte, potser, que no només parla un català sense accent sinó que també és un entusiasta del submarinisme, una activitat a la qual, fa pocs anys, el Màrius Serra va atribuir tot de connotacions metafòriques ben suggeridores.

EL
DIBUIX

Fer

